

Sygn. akt VIII C 1221/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura z siedzibą w W.

przeciwko L. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura z siedzibą w W. na rzecz pozwanej L. B. kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1221/17

UZASADNIENIE

W dniu 11 kwietnia 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty InSecura z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej L. B., powództwo o zapłatę kwoty 1.121,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 14 grudnia 2010 roku umowy pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, którą zobowiązała się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego niespłaconą kwota należności głównej stała się wymagalna z dniem 14 maja 2011 roku. Na mocy umowy cesji nr (...) powód nabył wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki, na którą złożyły się: kapitał – 475,33 zł, odsetki za opóźnienie – 508,13 zł oraz koszty windykacyjne – 90 zł. Poza w/w kwotami na dochodzone w sprawie roszczenie składa się kwota 48,18 zł tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych od dnia 2 listopada 2015 roku do dnia sporządzenia pozwu.

(pozew k. 4-9)

W dniu 22 maja 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 3221/17), którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 104)

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W treści sprzeciwu pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 107-110)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko procesowe wyrażone w pozwie. Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia wskazał, iż w jego ocenie zarzut ten jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego, pozwana zgłaszając przedmiotowy zarzut chce bowiem uzyskać korzyść majątkową w wyniku swojego niewłaściwego zachowania.

(odpowiedź na sprzeciw k. 115-117)

Na rozprawie w dniu 26 września 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie.

(protokół rozprawy k. 124-125)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana L. B. w dniu 14 grudnia 2010 roku zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę nr (...), na mocy której otrzymała kwotę pieniężną w wysokości 400 zł, zobowiązując się do jej spłaty wraz z opłatą wstępną w kwocie 35,37 zł, opłatą za obsługę pożyczki w domu – 170,06 zł, kosztami ubezpieczenia – 102 zł oraz odsetkami – 59,07 zł, w 50 tygodniowych ratach po 15,33 zł każda.

Pozwana nie wywiązała się z powyższego zobowiązania, na skutek czego zadłużenie wynikające z umowy pożyczki stało się wymagalne z dniem 14 maja 2011 roku.

(umowa pożyczki k. 24-25)

W dniu 25 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w G., jako następca prawny pierwotnego wierzyciela, zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym InSecura z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika L. B. wynikającą z tytułu umowy pożyczki.

W załączniku do umowy o przelew wierzytelności, o której mowa wyżej, wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 475,33 zł z tytułu należności głównej, 508,13 zł z tytułu odsetek oraz 130 zł z tytułu kosztów windykacyjnych.

(umowa spółki komandytowej wraz z załącznikami k. 26-40, umowa przelewu wierzytelności k. 42-53, załącznik do umowy przelewu wierzytelności k. 66, odpis z KRS k. 76-82)

Pismem z dnia 16 grudnia 2015 roku powód poinformował pozwaną o nabyciu względem niej wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki z dnia 14 grudnia 2010 roku oraz wezwał do zapłaty kwoty 1.078,04 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 19-20, wyciąg z książki nadawczej k. 21-23)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Dochodzone w przedmiotowej sprawie roszczenie stało się wymagalne z dniem 14 maja 2011 roku, na co wprost wskazał powód w uzasadnieniu pozwu. Roszczenie powoda uległo zatem przedawnieniu, wytoczył on bowiem powództwo dopiero w dniu 11 kwietnia 2017 roku, a więc po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło również do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprowadzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia (a więc zachowanie nieprzerwywane biegu terminu przedawnienia) zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. cyt. wyrok SN z dn. 12.10.2006 r.; cyt. wyrok SN z dn. 5.06.2002 r.).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. Wskazać należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien mieć świadomość odnośnie obowiązujących terminów przedawnienia i skoro decyduje się nabyć w drodze umowy cesji wierzytelność już przedawnioną, czyni to na własne ryzyko. L. B. zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia realizowała swoje uprawnienia procesowe, co w świetle przedstawionych wyżej okoliczności skutkuje uznaniem, iż działanie pozwanej nie może być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a pozwana uchyliła się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Strona pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyła się kwota 270 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.